

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/89/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010377
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1617010377.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Karola Kováča, v trestnej veci obžalovaného W.. G. K., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a iné, proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 3T/97/2017-780 z 19. mája 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.02.2022, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Malacky, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky č.k. 3T/97/2017-780 z 19.05.2021 bol obžalovaný W.. G. K., podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, spod obžaloby Okresnej prokuratúry Malacky č.k. 1Pv 207/16/1106-34 z 07.09.2017 pre skutky právne kvalifikované ako pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

1. - dňa 08.03.2015 v presne nezistenom čase v obci Sološnica po predchádzajúcej e-mailovej komunikácii s poškodenými C. D. a G.. X. D. vystavil objednávky a zálohové faktúry č. 108032015 a 2080320015 na interiérové dvere, na základe ktorých dňa 09.03.2015 poškodení uhradili na účet spoločnosti Pekné dvere, s.r.o., č. ú.: SK.XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX finančnú hotovosť vo výške 183,-€, dňa 10.03.2015 finančnú hotovosť vo výške 569,87,-€, a následne čakali na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 5-6 týždňov podľa dohody, sa opätovne skontaktovali s obvineným, ktorý uviedol prostredníctvom e-mailu dňa 05.05.2015, že termín dodania interiérových dverí bude 24. alebo 25. kalendárny týždeň r. 2015, následne dňa 28.06.2015 sa obvinený e-mailom ospravedlnil s tým, že situáciu rieši a upresní nový termín dodania dverí do 05.07.2015, po čom sa už obvinený neozval poškodeným, nereagoval na e-mailovú a telefonickú komunikáciu, pričom poškodení následne zistili u výrobcu dverí, že interiérové dvere podľa ich objednávky obvinený nikdy u výrobcu neobjednal, objednané interiérové dvere do dnešného dňa nedodal a finančnú hotovosť nevrátil, čím týmto konaním poškodených uviedol do omylu a spôsobil tak škodu poškodeným C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N.. D. č. XXX/X, C. a G.. X. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N.. D. č. XXX/X, C. v celkovej výške 752,87,-€,

- dňa 09.03.2015 na internetovej stránke predmetnej spoločnosti pošk. O. E. požiadal o vypracovanie cenovej ponuky interiérových dverí, o ktoré mal záujem, dňa 01.04.2015 mu bola zaslaná prostredníctvom e-mailu od obvineného objednávka spolu s faktúrou na sumu 1.667,99,-€, ktorú poškodený uhradil dňa 01.04.2015 prostredníctvom internetbankingu na účet spoločnosti Pekné dvere s.r.o., e. ú.: D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a následne čakal na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 4 6 týždňov uvedeného vo faktúre, sa opätovne skontaktoval s obvineným, ktorý mu uviedol, že má problémy s objednávkou a predĺžil termín dodania na 15.-28. deň v mesiaci jún 2015, následne dňa 28.06.2015 obvinený kontaktoval poškodeného o lom, že do 05.07.2015 mu bližšie upresní termín dodania objednávky, avšak do dnešného dňa mu obvinený interiérové dvere

podľa objednávky nedoručil, finančné prostriedky po výzve poškodeného nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím týmto konaním uviedol poškodeného do omylu a spôsobil tak poškodenému O. E.. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. č. XX/XX. J.- O., škodu vo výške 1.667,99,-€, - dňa 20.03.2015 v presne nezistenom čase v obci Sološnica vystavil objednávku a zálohovú faktúru č. 220032015 na parkety a dňa 22,03.2015 objednávku a zálohovú faktúru č. 320032015 na interiérové dvere poškodenej C.. X. T., pričom telefonicky poškodenej oznámil, že ak zaplatí zálohové faktúry ihneď, jej objednávky pridá k veľkej objednávke, ktorú má pripravenú a podlahu privezie najbližším kamiónom z. Nemecka a preskladuje ju do mája r. 2015, kedy podlahu potrebovala inštalovať a dvere ihneď po zameraní objedná, avšak po zaslaní finančnej hotovosti poškodenou v zmysle zálohových faktúr na účet spoločnosti Pekné dvere, s.r.o. č. ú.: D XXXX XXXX XXX X XXXX XXXX dňa 22.03.2015 vo výške 1664,34,-€ a dňa 23.03.2015 vo výške 4.920,41,-€, sa vyhýbal jej písomným aj telefonickým výzvam na dodanie tovaru, pri osobnom stretnutí poškodenej tvrdil, že podlahu dodá 18.06.2015 a dodanie dverí upresní e-mailom dňa 16.06.2015. následne poslal e-mail, že podlahu bude doručená v 26. týždni r. 2015, avšak ani do 33. kalendárneho týždňa tovar nedodal, pričom poškodená následne u výrobcu dverí zistila, že interiérové dvere podľa jej objednávky nikdy u výrobcu dverí neobjednal, do dnešného dňa jej obvinený interiérové dvere podľa objednávky nedoručil, finančné prostriedky po výzve poškodenej nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím týmto konaním uviedol poškodenú do omylu a spôsobil tak poškodenej C.. X. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. č. XXXX/XX, J.-T. E. škodu vo výške 6.584,75,-€, 2. - dňa 05.02.2016 v presne nezistenom čase v obci E. B., pare. č. XXX/XX, na dome č. XXX vymeral dvere na základe dohody s poškodenou C. N., na základe čoho dňa 11.02.2016 vystavil objednávku a zálohovú faktúru č. I I 1022016 na interiérové dvere POL-SKONE, na sumu 1276,72,-€, ktorú poškodená vyplatila dňa 11.02.2016 prostredníctvom internetbankingu na číslo účtu spoločnosti Pekné dvere s.r.o., č. ú.: D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a následne čakala na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 4-5 týždňov podľa ústnej dohody, sa po viacerých neúspešných kontaktoch opätovne skontaktovala s obvineným, ktorý uviedol, že jej objednávku rieši nejaký kolega, ktorého sa na to spýta a dá vedieť, avšak obvinený sa vôbec neozval, nereagoval na telefonický kontakt od poškodenej, načo mu poškodená dňa 13.04.2016 poslala e mailom výzvu buď na dodanie tovaru alebo vrátenie peňazí, avšak ani na toto obvinený žiadnym spôsobom nereagoval, do dnešného dňa jej obvinený objednávku nedoručil, ani finančné prostriedky po žiadosti poškodenej nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím poškodenú C. N.. nar. XX.XX.XXXX. trvale bytom E. B. č. XXX týmto konaním uviedol do omylu a spôsobil jej tak škodu vo výške 1.276,72,-€,

oslobodený, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd poškodenú C.. X. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., E. XXXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podala odvolanie okresná prokurátorka v neprospech obžalovaného.

V dôvodoch odvolania (čl. 797), ktoré bol súdu doručené dňa 12.08.2021, poukázala, že predchádzajúcim rozsudkom bol obžalovaný uznaný vinným na základe podanej obžaloby, ktorý rozsudok bol odvolacím súdom zrušený.

Odvolateľ konštatoval, že s výrokom o oslobodení obžalovaného sa nemôže stotožniť a má za to, že súdom boli nesprávne vyhodnotené dôkazy, pretože boli vyhodnotené jednostranne v prospech obžalovaného, pričom sa súd nedostatočne vysporiadal s dôkazmi, ktoré svedčia v neprospech obžalovaného. Je presvedčený, že súd vyhodnotil dôkazy účelovo, len v prospech obžalovaného. Zastáva názor, že bolo produkované dostatočné množstvo dôkazov, ktoré svedčia o úmysle obžalovaného prijímať zákazky bez reálnej vôle dodať zákazníkovi objednaný tovar.

Podľa názoru prokuratúry bola subjektívna stránka dostatočne preukázaná, tj. bol preukázaný úmysel obžalovaného uviesť zákazníkov do omylu v otázke splnenia záväzku, čo konštatuje, aj keď táto formulácia nebola obsiahnutá v skutkovej vete, čo vytkol odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí, na čo prokurátor reagoval tak, že navrhol upraviť skutkovú vetu.

Zastáva názor, že neobstojí tvrdenie, že obžalovaný mal tovar na sklade, pretože ak by to tak bolo, nič mu nebránilo tovar zákazníkom dodať. Uvedené potvrdzuje aj to, že obžalovaný ani dodatočne zákazníkov neoslovil ohľadne dodania tovaru a to ani v čase, keď sa ho títo dožadovali.

Obhajobu obžalovaného v tomto smere považuje za nelogickú spolu s tvrdeniami, že tovar mal na sklade. Prokurátorka rozobrala výpoveď obžalovaného a poškodených, k čomu zdôraznila, že obžalovaný viackrát potvrdil, že termíny dodávok menil, pretože mu to tak vychádzalo pri dodaní tovaru od dodávateľov, pričom však nespomenul, že by mali byť tovary vyrobené z komponentov, ktoré už mal na sklade, z ktorého dôvodu prokuratúra jeho verziu v tomto smere považuje za účelovú.

Ďalej odvolateľ dôvodil: „Na základe vyššie uvedeného mal mať súd jednoznačne preukázané, že tvrdenia a výroky obžalovaného si odporujú a teda minimálne niektoré z nich musia byť nepravdivé. Napriek tomu časť z týchto výrokov súd nepochybne vzal za pravdivé (tvrdenia o skladových zásobách a objednaní tovaru „v minulosti“) a na týchto tvrdeniach obžalovaného postavil svoje oslobodzujúce rozhodnutie. Nie je jasné, prečo súd uveril práve týmto výrokom obžalovaného a iné výroky nehodnotil. Za týchto okolností súd hodnotil výpovede obžalovaného selektívne a vybral si ako pravdivú tie časti výpovedí, ktoré vyhovovali výroku o oslobodení spod obžaloby, hoci ak by súd hodnotil výpovede obžalovaného komplexne, musel by jednoznačne dospieť k záveru, že tieto nemôžu byť pravdivé, pretože sa obžalovaný toľko krát vyjadril odlišne od svojich predchádzajúcich tvrdení, že za týchto okolností bolo potrebné celú jeho výpoveď vyhodnotiť ako nepravdivú, účelovú a prispôbenú snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti.“

Pri hodnotení listinných dôkazov prokuratúra poukázala na ich nelogickosť a k týmto uviedla, že je nanajvýš nepravdepodobné, že už v roku 2013 a 2014 obžalovaný komponenty objednával, čo malo byť skôr ako mu bola objednávka zadaná.

Zároveň zdôraznila, že obžalovaný pristúpil k náhrade škody až po tom čo mu bolo vznesené obvinenie.

Odvolateľ považuje za dôležité uviesť, že obžalovaný od poškodených vylákal peňažné prostriedky ako zálohy a následne s poškodenými prestal komunikovať a tovar im nedodal.

Tiež spochybňuje obranu obžalovaného v tom, že mal v žalovanom období aj spokojných zákazníkov. Spochybnil aj vysvetlenie obžalovaného, že v danom čase bol v ťaživej rodinnej situácii súvisiacej so starostlivosťou o otca, k čomu odvolateľ uviedol, že obžalovaný nepriaznivú rodinnú situáciu mohol riešiť zabezpečením starostlivosti o otca inou osobou, alebo sociálnymi službami, aby sa plnohodnotne mohol venovať podnikateľskej činnosti.

K uvedenému doplnil, že zákazka pre poškodeného vo vzťahu ku skutku 2) bola prijatá v čase, keď bol otec obžalovaného už mŕtvy a teda starostlivosť o otca nemohla byť dôvodom prečo obžalovaný neplnil záväzky.

Odvolateľ záverom uviedol: „Na základe vyššie uvedeného bolo v tomto konaní viac krát preukázané, že tvrdenia obžalovaného sú účelové, nepravdivé a zavádzajúce, ten ich opakovane menil, protirečil si a celý jeho prejav a verzie sú nedôveryhodné a nehodnoverné. Záverom zdôrazňujem, že keby obžalovaný tovar pre zákazníkov mal a tento by mu prišiel od dodávateľa, tak ako to tvrdil, neexistuje jediný dôvod, prečo by tento tovar nedodal poškodeným, ktorým ho mohol najlepšie dodať, pretože zodpovedal ich objednávke. Ak by tovar mal a tento nedodal zákazníkovi, takéto konanie by bolo absolútne proti zdravému rozumu, iracionálne a v rozpore s akýmkoľvek čestným logickým podnikateľským zámerom. Zároveň v danom období obžalovaný nerealizoval žiadne iné zákazky pre iných zákazníkov (od marca do júla 2015), teda nie je zrejmé, čo mu bránilo dodať tovar týmto iba trom zákazníkom, ktorí v tomto čase zadali u neho objednávku. Ak obžalovaný vykonával kontinuálne podnikateľskú činnosť, ktorá ho mala živiť, nie je jasné, ako si vlastne mal zaobstarávať prostriedky na živobytie, keďže v rozhodujúcom období od marca 2015 do júla 2015 nedokázal preukázať ani jednu vykonanú zákazku, no existujú traja poškodení (a možno aj viac), ktorým tovar preukázateľne nedodal a ich zákazky nerealizoval. V tomto smere teda konanie obžalovaného po celú dobu nasvedčuje tomu, že jeho správanie svedčí proti nemu a dosvedčuje jeho trestnú činnosť, ktorej sa dopustil. Toto jeho konanie je potvrdené vyjadreniami svedkov, poškodených, listinnými dôkazmi a samotnými výpoveďami obvineného, ktorého tvrdenia a predkladané listinné dôkazy len potvrdzujú konzistentnosť verzie

obžaloby a nelogickosť a protirečivosť tvrdení obžalovaného. Ak stoja v trestnom konaní proti sebe dve verzie o priebehu skutku, súd je povinný sa prikloniť k tej verzii, ktorá nevykazuje logické nezrovnalosti a pri ktorej je možné konštatovať, že táto vyplýva z vykonaných dôkazov „bez dôvodných pochybností“. Nie je možné aplikovať zásadu in dubio pro reo, ak verzia obžalovaného je absolútne nelogická, protirečivá a nehodnoverná. V tomto smere takáto verzia o priebehu skutku neobstojí v porovnaní s verzou obžaloby, ktorá sa oproti verzii obžalovaného výrazne umocňuje svojou pravdepodobnostnou hodnotou a javí konzistentnosť, vnútornú neprotirečivosť a z tohto dôvodu je tá najviac pravdepodobná a teda pravdivá. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že v trestnom konaní platia zásady voľného hodnotenia dôkazov a zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, pričom máme za to, že racionálne zmysľajúci človek si musí dať do súvisu jednotlivé predložené dôkazy, tieto vyhodnotiť jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospieť k záveru, že verzia obžaloby sa javí ako vysoko pravdepodobná, zatiaľ čo verzia obžalovaného je krajne nepravdepodobná v kontexte vykonaného dokazovania, ktorá bola navyše viac krát menená a obžalovaný prichádzal stále novými verziami, „ako to vlastne bolo“. Za týchto okolností potom nie je možné aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, pretože práve o verzii, resp. verziách obžalovaného, existujú dôvodné pochybnosti, pričom verzia obžaloby bola od počiatku konzistentná a potvrdená vykonanými dôkazmi a ani neustále predkladanie rôznych dôkazov obžalovaným ju nedokázalo oslabiť.“

Na podklade zdôvodneného návrhu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu okresnej prokuratúry poskytol svoje vyjadrenie obžalovaný W.. G. K. a to prostredníctvom obhajcu, ktorý vyjadrenie súdu doručil dňa 05.10.2021.

Obhajca nesúhlasí so záverom prokuratúry, že súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, výlučne v prospech obžalovaného. Rozsudok okresného súdu považuje za spravodlivý a zákonný vychádzajúci z kontradiktórne vykonaného dokazovania, na podklade ktorého dospel k záveru, že nebol produkovaný taký súhrn priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili uzavretú reťaz usvedčujúcu obžalovaného zo žalovaného skutku.

Reagujúc na argumentáciu prokuratúry obhajca konštatoval, že sa jedná o obchodnoprávne spory, k naplneniu záväzkov nedošlo z dôvodu odstúpenia poškodených od zmlúv. V nadväznosti na uvedené zdôraznil, že k odstúpeniu od zmluvy došlo pred uplynutím termínu na dodanie tovaru.

Vyjadril nesúhlas s tvrdeniami prokuratúry a skonštatoval, že vykonanými dôkazmi bolo jasne preukázané, že dodaný tovar ako aj komponenty zakúpil a mal ich v skladových zásobách a v dôsledku nefahkej životnej situácie bolo pre obžalovaného náročné zvládať aj sféru podnikania. Ťažké životné obdobie pretrvávalo určitý čas aj po smrti otca, z ktorého dôvodu nemohol naplniť všetky svoje záväzky.

Obhajca namietajúci argumentáciu prokuratúry, že obžalovaný podporujúci svoju obranu, vybral zámerne svedkov, ktorí svedčili v jeho prospech, zastáva názor odlišný a to, že svedkovia potvrdili, že v žalovanom období realizoval objednávky, i keď nie v plnej miere, ale len v rozsahu ako mu starostlivosť o chorého otca dovoľovala, z čoho vyvodzuje, že obžalovaný mal snahu naplniť svoje záväzky z daného obdobia.

Obhajoba predniesla výhrady aj voči konštatovaniu prokuratúry, že obžalovaný úmyselne uviedol poškodených do omylu a naplnil subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podvodu, k čomu pripomenul príslušnú judikatúru so záverom, že rozhodne nebola preukázaná subjektívna stránka žalovaného konania.

Záverom vyjadrenia navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie okresnej prokuratúry ako nedôvodné.

Preskúmaná vec bola odvolaciemu súdu predložená predkladacou správou dňa 15.12.2021.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry pridržiavajúc sa v celom rozsahu odôvodnenia odvolania okresnou prokuratúrou navrhla, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bola vec vrátená okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného navrhol aby odvolací súd odvolanie okresnej prokuratúry zamietol ako nedôvodné.

Obžalovaný záverečným návrhom predniesol, že sa pripája k návrhu obhajcu s tým, že zhodne navrhuje odvolanie okresnej prokuratúry zamietnuť.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona:

(1) Kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(3) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania...

Podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku Ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaných odvolaní primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu podanému okresnou prokuratúrou dané nie sú. Preto na podklade podaného odvolania okresnou prokuratúrou, postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pričom zistil že odvolanie okresnej prokuratúry nie je dôvodné.

Preskúmaním veci krajský súd zistil nasledovné:

Okresná prokuratúra Malacky podala pod č.k. 1Pv 207/16/1106-34 dňa 07.09.2017, obžalobu na obžalovaného W.. G. K., v bode 1) zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a v bode 2) z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobe.

Prioritne je potrebné uviesť, že predložená trestná vec už bola predmetom konania pred odvolacím súdom. Prvotne bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom zo dňa 17.04.2019, č.k. 3T/97/2017-569, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného v bode 1) zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a v bode 2) z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon bol podľa § 51 ods.

1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienične odložený s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona mu bola uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe nahradil spôsobenú škodu. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2. Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu vykonávať podnikateľskú činnosť na dobu 5 (päť) rokov. Postupom podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej Mgr. X. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, J., škodu vo výške 4105,81,-Eur. Rozsudok bol napadnutý odvolaním obžalovaného a uznesením krajského súdu z 03.03.2020 sp. zn. 3To/96/2019 bol rozsudok zrušený z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu, tj z dôvodu nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zistení s tým, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolací súd vytýkal, že obranné tvrdenia obžalovaného neboli zo strany súdu dôsledne preverené, i napriek tomu, že obžalovaný predložil listinné dôkazy, ktoré mali preukazovať, že jednotlivé komponenty z objednávok poškodených mal k dispozícii v skladových zásobách a len v dôsledku ťaživej životnej situácie, kedy sa musel postarať o chorého otca, nemohol splniť svoje záväzky, k čomu navyš konštatoval, že dokazovanie v naznačenom smere sa v konaní pred súdom vôbec v tomto smere neuberalo. Totiž obžalovaným predložené listinné dôkazy mali preukazovať, že skutočne objednávky u výrobcu zadal, resp. že časť komponentov už mal k dispozícii v skladových zásobách.

Zároveň vytkol, že „...zo skutkových viet obžaloby tak ako sú vymedzené prokurátorom (výnimku tvoria skutky z 08.03.2015 a 20.03.2015) nevyplýva, že by poškodení O. E. a C. N. vôbec boli a ohľadom čoho, uvedení do omylu. Len v popise skutkov z 08.03.2015 a 20.03.2015 je uvedené, že títo u výrobcu tovaru, ktorý si cez firmu obžalovaného objednali, zistili, že tovar, o ktorý mali záujem vôbec obžalovaným objednaný nebol, ktoré konštatovanie nebolo v priebehu prípravného konania a ani dokazovania pred súdom, relevantnými dôkazmi preverené a jak prokurátor tak aj súd sa obmedzili na prevzatie týchto zistení od poškodených...“

Odvolací súd požiadal súd prvého stupňa, aby po zrušení veci sa dôsledne a zodpovedne venoval posúdeniu, či konanie obžalovaného napĺňa pojmové znaky podvodu tak, ako je upravený v ustanovení § 221 Trestného zákona, najmä či je naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, tj. či bolo v danom prípade na strane obžalovaného prítomné zavinenie, ktoré predstavuje subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu, nakoľko trestný čin podvodu z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačuje aj nepriamy úmysel.

Prvostupňový súd akceptujúc zrušujúce rozhodnutie nadriadeného súdu, po vrátení veci dňa 05.05.2020, doplnil dokazovanie, na návrh obhajoby, o výsluchy ďalších svedkov a to S. J. a B. G., ktorí potvrdili, že v roku 2015 boli zákazníkmi spoločnosti obžalovaného, u ktorého si objednali interiérové dvere a svedok B. G. aj podlahu a potvrdili, že komunikácia s obžalovaným bola síce sťažená, ako aj dodávky boli v omeškaní, ale všetko čo si objednali, obžalovaný dodal, pričom omeškanie dodania tovaru nepovažovali za nič výnimočné, alebo neobvyklé. Bol vypočutý svedok J. D., ktorý potvrdil, že obžalovaný sa pred smrťou otca (na jar 2016) o tohoto staral asi 2-3 roky dozadu, a ku koncu života už bol otec obžalovaného úplne imobilný a starostlivosť o neho obžalovaný zabezpečoval denne.

Zároveň bolo do spisu zabezpečené vyjadrenie zo spoločnosti POL-SKONE z Poľskej republiky, ktorým bolo potvrdené, že v roku 2015 mali skutočne objednávky zo spoločnosti PEKNE DVERE a tiež, že firma obžalovaného si zo skladu vyzdvihla tovar podľa objednávok zo dňa 03.03.2015, 06.03.2015 a 12.03.2015. (čl. 742).

Následne po takto doplnenom dokazovaní a po jeho vyhodnotení jednotlivu aj v súhrne rozhodol súd prvého stupňa o oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

Rozsudok súd odôvodnil nasledovne: „...sa súd zaoberal aj skúmaním naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, t. j. či bolo v danom prípade na strane obžalovaného prítomné zavinenie, ktoré predstavuje subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Opäť je nutné zdôrazniť, že samotné nesplnenie záväzku zo strany dodávateľa nemôže stačiť na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona, pretože trestnoprávna zodpovednosť nie je koncipovaná na princípe objektívnej zodpovednosti, aleje koncipovaná na subjektívnej stránke, teda na zavinení (úmysle) spôsobiť inej osobe škodu. Trestný čin podvodu z hľadiska subjektívnej stránky teda vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačuje aj

nepriamy úmysel. Úmyselné zavinenie obžalovaného musí byť, napriek častej náročnosti a zložitosti dokazovania, nepochybne preukázané. Úmyselným zavinením musia byť pokryté všetky momenty konania obžalovaného, teda všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, konanie (uvedenie do omylu, využitie omylu iného) aj následok (obohatenie sa, spôsobenie škody), pričom v tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej zavinenie sa vzťahuje na priebeh páchatelovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa teda vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatelov skutok a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ak by sa zavinenie nevzťahovalo na čo i len niektorú z požadovaných skutočností, nie je daná subjektívna stránka a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatela. Nestačí, že páchatel iba úmyselne konal, ale je potrebné, aby aj úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený zákonom. Ďalej z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak sa úmysel vzťahuje len na niektoré skutočnosti, ktoré tvoria súčasť skutkovej podstaty a na niektoré sa vzťahuje napríklad nedbanlivosť, hoci aj vedomá, nemôže ísť o úmyselný trestný čin. Aj pri trestnom čine podvodu platí, že okolnosti subjektívneho charakteru možno odvodzovať z okolností objektívnych a záver o subjektívnej stránke možno oprieť aj o objektívne okolnosti ktoré nastali až po spáchaní skutku (musí však byť dodržaná zásada, že záver o úmyselnom zavinení musí konštatovať prítomnosť úmyslu už pred uskutočnením transakcie). Ak súd aplikuje uvedené závery na prejednávaný prípad je potrebné uviesť, že aj v tom prípade, ak by skutková veta obžaloby, resp. prokurátorom navrhovaná úprava skutkovej vety v tomto smere, popisovala konanie obžalovaného aj vrátane uvedenia poškodeného do omylu resp. využitia jeho omylu (čo je nevyhnutnou súčasťou skutkovej podstaty trestného činu podvodu), alebo by táto skutočnosť vyplývala z okolností prípadu, z vykonaného dokazovania nevyplýva, že konanie obžalovaného ako celok, teda komplexne posudzujúc všetky čiastkové aspekty jeho konania, z hľadiska subjektívnej stránky naplnilo formu úmyselného zavinenia a to či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu. Inak povedané, obžalovanému nebol vykonanými dôkazmi jednoznačne a bez pochybností preukázaný úmysel a to jednak úmysel uviesť poškodených do omylu alebo využiť ich omyl, jednak úmysel obohatiť sa na ich úkor obohatiť, ako aj úmysel spôsobiť následok v podobe škody na majetku poškodených v okamihu, keď s nimi uzatváral dohodu a vystavoval objednávky na dodanie tovaru. Teda z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že vo vzťahu k naznačenému, že samotný obžalovaný v čase objednávky zo strany poškodených úmyselne vyvíjal konkrétne úsilie, konanie, ktoré by viedlo k navodeniu omylu vo vzťahu k poškodeným. V priebehu celého konania sa nevyvrátilo tvrdenie Obžalovaného o tom, že tovar pre poškodených u dodávateľov objednal a zároveň nebolo vyvrátené ani tvrdenie obžalovaného o tom, že objednaný tovar pre poškodených mal naskladnený na sklade, pričom správnosti týchto tvrdení nasvedčujú aj oboznámené listinné dôkazy. Súd záverom uzatvára, že súčasne platí, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Taktiež je žiaduce v tomto smere zopakovať, že nie každé konanie s „podvodnými“ alebo „neférovými“ prvkami, hoci sa jedná o konanie protiprávne so vznikom škody, môže byť posudzované ako trestný čin podvodu. Trestný čin podvodu podľa Trestného zákona má presne definované znaky svojej skutkovej podstaty, ktoré musia byť v celosti a súčasne naplnené, aby sme konkrétne konanie mohli považovať za konkrétny trestný čin. Je nevyhnutné, aby úmyselné konanie páchatela predchádzalo vykonaniu majetkovej dispozície a aby páchatel mal ešte pred vykonaním majetkovej dispozície (v danom prípade úhrady za tovar zo strany poškodených) úmysel spôsobiť škodu na cudzom majetku. Musí byť taktiež daný vnútorný, subjektívny vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu. Nestačí len samotný fakt neplatenia resp. neplnenia záväzku. V prípade, ak sa obžalovaný rozhodol až dodatočne (po vzniku záväzkového vzťahu) ponechať si už zaplatenú zálohu/sumu za tovar, nezakladá to zákonné znaky trestného činu podvodu, ale môže sa jednať (za splnenia ďalších podmienok) o prípadnú zodpovednosť v civilnoprávnej oblasti.“

V prejednáwanej trestnej veci sa obžalovanému W. G. K. kladie za vinu, že

-poškodeným C. D. a G..Dr. X. D. vystavil objednávky a zálohové faktúry za interiérové dvere, na základe ktorých poškodení uhradili na účet spoločnosti PEKNÉ DVERE s.r.o. (konateľom ktorej je obžalovaný), finančnú hotovosť vo výške 183,-€ a 569,87,-€, ale k dodaniu tovaru zo strany obžalovaného nedošlo, pričom poškodení mali zistiť, že zo strany obžalovaného nedošlo ani k samotnému objednaní tovaru u výrobcu interiérových dverí,

-poškodenému O. E., ktorý si od spoločnosti obžalovaného objednal dodanie dverí, za ktoré zaplatil sumu 1667,99,-€, po uplynutí dodacieho termínu obžalovaný dvere nedodal, na urgencie poškodeného neodpovedal,

- obdobne vo vzťahu k poškodenej C.. X. T. vystavil objednávku a zálohovú faktúru na interiérové dvere a parkety, ktorú poškodená zaplatila v sume 1664,34,-€ a 4920,41,-€, objednaný tovar jej nedodal, finančné prostriedky jej vrátil čiastočne, prestal s poškodenou komunikovať, pričom táto zistila, že tovar podľa jej objednávky u výrobcu vôbec neobjednal,

- vo vzťahu ku skutku 2) (z 05.02.2016) vystavil objednávku a zálohovú faktúru na interiérové dvere na sumu 1276,72,-€, ktorú sumu poškodená C. N. vyplatila, obžalovaný jej interiérové dvere nedodal a prestal s poškodenou komunikovať.

Odvolací súd už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí poskytol právne úvahy a názory so záverom, že nevrátenie peňazí, prípadne nedodanie tovaru (ako tomu bolo v preskúmvanej trestnej veci), teda obohatenie sa na úkor iného je, vychádzajúc z ustanovenia § 221 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, trestným až vtedy, ak je obohatenie sa na úkor iného spojené s uvedením iného (v danej veci poškodených), do omylu. Zo skutkových viet obžaloby tak ako sú vymedzené prokurátorom (výnimku tvoria skutky z 08.03.2015 a 20.03.2015) nevyplýva, že by poškodení O. E. a C. N. vôbec boli a ohľadom čoho, uvedení do omylu, nakoľko len v popise skutkov z 08.03.2015 a 20.03.2015 je uvedené, že títo u výrobcu tovaru, ktorý si cez firmu obžalovaného objednali, zistili, že tovar, o ktorý mali záujem vôbec obžalovaným objednaný nebol, ktoré konštatovanie nebolo v priebehu prípravného konania a ani dokazovania pred súdom, relevantnými dôkazmi preverené a tiež poskytol úvahy k pojmovým znakom trestného činu podvodu, najmä jeho subjektívnej stránky, k čomu zdôraznil, že z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačuje aj nepriamy úmysel. Úmyselné zavinenie obžalovaného musí byť, napriek častej náročnosti a zložitosti dokazovania, nepochybne preukázané a úmyselným zavinením musia byť pokryté všetky momenty konania obžalovaného, teda všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, konanie (uvedenie do omylu, využitie omylu iného) aj následok (obohatenie sa, spôsobenie škody). Uviedol, že zavinenie sa teda vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ak by sa zavinenie nevzťahovalo na čo i len niektorú z požadovaných skutočností, nie je daná subjektívna stránka a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatel'ä. Nestačí, že páchatel' iba úmyselne konal, ale je potrebné, aby aj úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený zákonom.

So závermi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozsudku, odvolací súd bez výhrad súhlasí a tieto si v celom rozsahu osvojuje a ich opätovné rozoberanie a hodnotenie by bolo len opakovaním správnych úvah a záverov a preto na tieto výsledky okresného súdu poukazuje a odkazuje.

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že v rámci dokazovania boli produkované také dôkazy, ktoré potvrdzujú obhajobné tvrdenia obžalovaných a zároveň na strane druhej vyvolali dôvodné pochybnosti o tom, či skutok je vôbec trestným činom.

Vo veci konajúci súd zistil, že súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to v prejednávanej veci vyplývalo predovšetkým z ustanovenia § 119 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie.

Aj z dôvodu vyššie uvedeného skutkové zistenia, ktoré viedli súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku ohľadne viny napadnutého rozsudku, tak mohli vychádzať (a napokon s poukazom na ďalej uvedené aj vychádzajú) z výsledkov nielen úplného, ale aj zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a tiež (a zvlášť) akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj

odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a v podstate aj úplné poukazuje.

Súd prvého stupňa k týmto skutkovým zisteniam totiž dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaného dokazovania v prejednávanej veci tiež, a podľa názoru odvolacieho súdu aj opodstatnene rešpektoval aj jedno zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, z ktorého vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť v prospech obvineného, ak zostanú dôvodné pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, jednak ďalšie pravidlo, v zmysle ktorého nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina (ktorú obvinený nie je v konečnom dôsledku ani povinný dokazovať).

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním okresnej prokuratúry je súdu prvého stupňa vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivo alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným skutkovým zisteniam súd prvého stupňa dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania, jednak sponchyňovali opodstatnenosť použitia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil ako už bolo vyššie v tomto uznesení odcitované, ktoré úvahy prvostupňového súdu považuje aj nadriadený súd za správne.

Podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na 2 roky. Podľa odseku 3 písm. a/ citovaného zákonného ustanovenia odňatím slobody na 3 roky až 10 rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1/ a spôsobí ním značnú škodu. Na naplnenie objektívnej stránky trestného činu podvodu sa vyžaduje konanie spočívajúce v tom, aby páchatel uviedol niekoho do omylu alebo využil niečí omyl, ďalej príčinná súvislosť medzi konaním a následkom vo forme škody a obohatenia. Spúšťačím mechanizmom pri trestnom čine podvodu je uvádzanie iného do omylu alebo využívanie omylu iného, pretože len v prípadoch, keď je škoda na cudzom majetku spôsobená v príčinnej súvislosti s omylom inej osoby, môže ísť o spáchanie trestného činu podvodu. Uvedením do omylu je konanie, ktorým páchatel predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Môže ísť o konanie, opomenutie aj konkludentné konanie.

K subjektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu podvodu svoje úvahy poskytol odvolací súd už v zrušujúcom uznesení sp. zn. 3To/96/2019, kedy uviedol: tj. či bolo v danom prípade na strane obžalovaného prítomné zavinenie, ktoré predstavuje subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Trestný čin podvodu z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačuje aj nepriamy úmysel. Úmyselné zavinenie obžalovaného musí byť, napriek častej náročnosti a zložitosti dokazovania, nepochybne preukázané. Úmyselným zavinením musia byť pokryté všetky momenty konania obžalovaného, teda všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, konanie (uvedenie do omylu, využitie omylu iného) aj následok (obohatenie sa, spôsobenie škody), pričom v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej zavinenie sa vzťahuje na priebeh páchatelovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa teda vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatelov skutok a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ak by sa zavinenie nevzťahovalo na čo i len niektorú z požadovaných skutočností, nie je daná subjektívna stránka a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatela. Nestačí, že páchatel iba úmyselne konal, ale je potrebné, aby aj úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený zákonom. Ďalej z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak sa úmysel vzťahuje len na niektoré skutočnosti, ktoré tvoria

súčasť skutkovej podstaty a na niektoré sa vzťahuje napríklad nedbanlivosť, hoci aj vedomá, nemôže ísť o úmyselný trestný čin. Aj pri trestnom čine podvodu platí, že okolnosti subjektívneho charakteru možno odvodzovať z okolností objektívnych a záver o subjektívnej stránke možno oprieť aj o objektívne okolnosti ktoré nastali až po spáchaní skutku (musí však byť dodržaná zásada, že záver o úmyselnom zavinení musí konštatovať prítomnosť úmyslu už pred uskutočnením transakcie).

K odvolacím námietkam okresnej prokuratúry krajský súd, okrem správnych úvah prvostupňového súdu vychádzajúcich z vykonaného dokazovania, dodáva:

Ak sa prokuratúra v odôvodnení odvolania domnieva, že v konaní bolo produkované dostatočné množstvo dôkazov svedčiacich pre úmysel obžalovaného prijímať zákazky bez reálnej vôle tovar zákazníkom dodať, tak ani odvolací súd tento názor nezdieľa a v názorovej zhode so súdom prvého stupňa uvádza, že na naplnenie subjektívnej stránky žalovaného trestného činu sa vyžaduje aby páchatel už v čase uzatvárania dohody konal v úmysle svoj záväzok nesplniť a obohatiť sa na úkor iného, alebo konal aspoň s vedomím, že tento svoj záväzok nebude môcť splniť a zároveň, že týmto uvádza iného do omylu aby sa na jeho škodu obohatil, avšak v konaní nebolo dôkazmi a to jednoznačne a dostatočne vyvrátené obhajobné tvrdenie obžalovaného, že objednávky partnerským dodávateľom riadne zadal.

Totíž predloženými dôkazmi nebolo možné vylúčiť tú možnosť, že objednávky poškodených (uvedených v skutkoch obžaloby) mienil naplniť aj pomocou už uskladnených komponentov, ktoré mal vo svojich zásobách. V tomto smere sa významným dôkazom javí dôkaz (čl. 740 - 742), ktorým spoločnosť POL-SKONE potvrdila, že v roku 2015 (v žalovanom období skutku 1/), mali od firmy obžalovaného - PEKNÉ DVERE s.r.o. tri objednávky (zo dňa 03.03.2015, 06.03.2015 a 12.03.2015), ktoré boli zaplatené v plnej výške a tieto veci si spoločnosť z ich skladu vyzdvihla dňa 17.04.2015.

Uvedené rozhodne nenasvedčuje podvodnému úmyslu obžalovaného v okamihu uzatvorenia dohody s poškodenými o dodávkach tovaru.

Odvolací súd nerozumie úvahe prokuratúry v tom, že úmysel obžalovaného konať podvodným spôsobom je preukázaný najmä početnosťou skutkov, k čomu opätovne odkazuje na svoje úvahy prezentované v rozhodnutí sp. zn. 3To/96/2019 ohľadne subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu s akcentom, že musí byť dodržaná zásada, že záver o úmyselnom zavinení musí konštatovať prítomnosť úmyslu už pred uskutočnením dohody/transakcie. Početnosť skutkov rozhodne nezakladá úmysel tak ako naznačuje prokuratúra.

K ďalšej argumentácii okresnej prokuratúry obsiahnutej v dôvodoch odvolania, ktorou rozoberá jednotlivé dôkazy a tieto vyhodnocuje so záverom, že súd mal mať jednoznačne preukázané, že tvrdenia a výroky obžalovaného „si odporujú a teda minimálne niektoré z nich musia byť nepravdivé“, je nutné dodať, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Je potrebné uviesť, že odvolateľ odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej argumentácie použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S týmito námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne a zodpovedne tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a dospel k správne záveru o nepreukázaní zavinenia obžalovaného vo vzťahu k žalovanej trestnej činnosti.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré vyvíňujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a dostatočným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa (str. 11-15 napadnutého rozsudku - čiastočne už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ale najmä argumentáciou prokuratúry naznačenou v dôvodoch odvolania. Závery súdu prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a nemá zákonný dôvod na zmenu týchto záverov.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III. ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III. ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III. ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o oslobodení obžalovaného W. G. K., nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o oslobodení z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Ak obhajoba zdôrazňuje, že v rámci doplnenia dokazovania sa obžalovaný snažil prezentovať, že existovali aj spokojní zákazníci, pričom dokázal uviesť len dvoch, z ktorých jedného prokuratúra „v spokojnosti“ spochybňuje, je potrebné dodať, že podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo osobitného zákona, pričom obaja svedkovia: S. J. a B. G. potvrdili, že v žalovanom období roku 2015 boli zákazníkmi, tj. objednávali si od obžalovaného tovar, pričom obžalovaný bol s jeho dodaním v omeškaní, ale nakoniec tovar dodaný bol tak ako bol objednaný.

Odvolateľ tiež skepticky hodnotí aj vyjadrenia obžalovaného ohľadne náročnej a ťaživej rodinnej situácie súvisiacej s doopatrením chorého otca konštatujúc, že obžalovanému nič nebránilo pre otca zabezpečiť sociálnu starostlivosť inou osobou, resp. v danom čase nemal prijímať objednávky, vypočutý svedok Branislav D. potvrdil, že otec obžalovaného mal vážne zdravotné problémy a starostlivosť mu

poskytoval práve obžalovaný, k čomu možno povedať, že obžalovaný mal dôkladnejšie zvážiť, či je schopný popri náročnej starostlivosti o otca, plnohodnotne sa venovať podnikaniu, avšak to, že meškal s dodávkami tovaru oproti dohodnutým termínom nemožno vyhodnotiť ako úmysel konať v rovine trestnoprávnej a dopúšťať trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný v čase objednávky zo strany poškodených úmyselne nevyvíjal žiadne konkrétne úsilie, konanie, ktoré by viedlo k navodeniu omylu vo vzťahu k poškodenému.

Nie každé konanie s „podvodnými“ alebo „neférovými“ prvkami, hoci sa jedná o konanie protiprávne so vznikom škody, môže byť posudzované ako trestný čin podvodu. Trestný čin podvodu podľa Trestného zákona má presne definované znaky svojej skutkovej podstaty, ktoré musia byť v celosti a súčasne naplnené, aby sme konkrétne konanie mohli považovať za konkrétny trestný čin. Je nevyhnutné, aby úmyselné konanie páchatela predchádzalo vykonaniu majetkovej dispozície a aby páchatel mal ešte pred vykonaním majetkovej dispozície (v danom prípade úhrady za tovar zo strany poškodených) úmysel spôsobiť škodu na cudzom majetku. Musí byť taktiež daný vnútorný, subjektívny vzťah páchatela k podstatným zložkám trestného činu. Nestačí len samotný fakt neplatenia resp. neplnenia záväzku.

Odvolací súd teda s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov musí v súlade so závermi prvostupňového súdu jednoznačne konštatovať, že dôkazy vykonané v prejednávanej veci v súlade s Trestným poriadkom na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti, ktoré sú uvedené v podanej obžalobe, a to z toho pohľadu, že žalovaný skutok je trestným činom. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a nie jednostranne ako je uvedené v odvolaní, pričom prvostupňový súd dospel po vykonanom dokazovaní ohľadom podanej obžaloby k správne mu záveru.

Všeobecne odvolací súd dodáva: Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Pre uznanie viny nemožno rozhodnutie zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti. Obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pro reo). Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Vzhľadom k dôkazom vykonaným v konaní pred súdom s prihliadnutím na zásadu uvedenú v ustanovení § 2 ods. 19 Trestného poriadku je odvolací súd presvedčený o správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a závery prezentované v rozhodnutí si osvojuje.

V odseku 4 ustanovenia § 2 Trestného poriadku je upravená zásada prezumpcie neviny a táto zásada vychádza z čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a č. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázané vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina a teda obžalovaný aj v danom konkrétnom prípade nemá povinnosť svoju nevinnu dokazovať.

Teda zo zásady in dubio pro reo vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného. Teda obvinenému musí byť vina jednoznačne a bez pochybností preukázaná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.